

Voor kameraquaria raad ik de beide eerstgenoemde soorten aan; ze zijn kleiner dan de derde en hebben dus niet zooveel ruimte noodig. Te dicht mogen zulke vechtersbazen nooit bij elkaar gebracht worden; de toestand in de teekening voorgesteld, waar onze stekels als 't ware dezelfde hoek eener kamer bewonen, is in de werkelijkheid niet mogelijk. Als men echter in 't voorjaar slechts enkele paren samenbrengt in een aquarium of een heel groote flesch en ze wat waterplanten geeft, die makkelijk door hen te bewerken

zijn, daarbij ze voedert met wormpjes, stukjes vleesch enz., is men zeker, een nestje te krijgen.

In onze teekening is het vingervormig uitsteeksel op den voorgrond de syphon van een mossel, welks schelpen grootendeels zijn ingegraven in het zand en die op deze manier de gemeenschap met het voedsel- en lucht-aanbrengend water onderhoudt. De stoffeering van het bassin zijn zeewieren.

F. PIETERS.

Vier dagen in een Eldorado.

(Vervolg van blz. 148.)

Ziezo, nu maar weer op weg!

Al pakken de wolken zich weer samen, al volgt een stevig buitje op een rommelenden donderslag, 't is spoedig voorbij en weer wordt de zon ons getrouw.

We komen aan een open vak, waar onze blik zich verruimt, na de belemmering, geboden door de dichte dennengelederen van daar straks.

We bevinden ons nu op een soort van bolvormige hoogvlakte, die ons vergunt, een ganschen horizon te overzien. Rechts in de diepte kruipt het vijftigmaal verkleinde treintje voort naar Groesbeek; links, achter eenige bodemgolven ligt het vlakke land over de Duitsche grens en dan voor ons: Groesbeek in al zijne karakteristieke schoonheid.

Van dezen kant gezien, maakt 't dorp een allereigenaardigsten indruk. De regelmatig glooiende, koepelvormige heuvels, bedekt met golvend grijs-groen graan, laten tusschen elkaar diepe en ondiepe, breede en smallere dalen over. Hier komt alleen een schoorsteen, door een wazig rookkringetje gekroond, daar een rood daakje boven de heuvelhelling uit. Ginds weer steken de net gewitte muren der huisjes tekenachtig af tegen den blauwen hemel. Daar heft een molen 't halve lijf zouden we zeggen, uit boven een groenen heuveltop, verderop een andere slechts een paar wieken. Staande op deze hoogte, herinnert ge u weer den bouwdoos uwer jeugd!

Nu de zon ook 't laatste buitje weer verjaagd heeft, rijzen uit elk dal uit elken heuvelkom de leeuweriken omhoog, waaraan Groesbeek zoo rijk is. Daar stijgen ze, nog diep onder u! Al jubelend komen ze met u op gelijke hoogte. Steeds hooger gaat het, nu ver boven u uit, totdat uw oog den stip in 't wolkengrijs niet langer volgen kan. Maar nog streelt hun gejuich uw oor; nog brengt het teedere vogelkeeltje u in verbazing door de kracht en volheid der voortgebrachte accoorden.

Na eenigen tijd komt de vogel weer in 't gezicht, langzaam dalend; daarna al sneller en sneller, totdat hij neerstrijkt in 't dal, „waar zijn nestje is!” Zeker vertelt hij daar aan zijn wijfje, dat men heusch nog geen optimist behoeft te wezen, om bij buig weer in dit heerlijk oord een liedje op te halen.

Begeleid door de luchtmarshliederen zijner duizend soortgenooten komen we in 't eigenlijke dorp aan, welks aardige huisjes, rustig kerkje en schoone lanen ons schetsboek doen branden van ongeduld, maar..... we moeten zuinig met onze vier dagen omgaan en zijn nog niet eens in ons eigenlijk Eldorado geërriveerd!

De dikke modder op den Groesbeekschen weg, van karsporen doorploegd, stemt ons wat prozaïscher. Zwermen zwarte vliegen houden boven den modderpoel een soort van bruilofsvlucht. Mooie dieren zijn 't, met wie weet wat voor Latijnschen en misschien zonder Hollandschen naam. Ze hebben de eigenaardigheid, dat de scheenen hunner voorpooten tot eivormige knobbeltjes vergroeid zijn.

De zwaluwen, die onder de overstekende daklijst van den Groesbeekschen blikslager, of liever van deszelfs huis hunne nestjes vastlijmden, scheren af en aan, dwars door de vliegenwolk en dan weer met gevulden bek naar 't nest.

Daar krijgt een man-ringmusch 't in 't hoofd, hier ook zijn geluk te gaan beproeven. Maar vliegen in de vlucht vangen, zoo knap is hij niet. Toch weet hij er wel raad op! Vlak bij den vliegenscherm zet hij zich op den weg neer. Daar gaat een der vliegen even uitrusten. Met een' allerpotsierlijksten sprong is musch er bij en de vlieg in zijn maag verdwenen. Pik, pik, pik gaat 't links en rechts en zoo haalt hij, telkens half springend, half vliegend zijn kostje op.

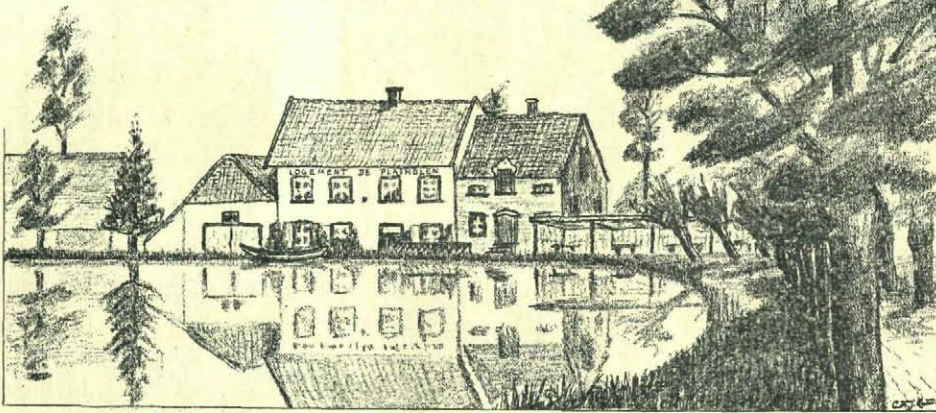
Nu is zijn eerste honger gestild en vliegt onze ringdrager even heen. „Tsjiep, tsjiep, turr!” schreeuwt

hij op den gootrand. „Tsjeep? tsjeep?“ vraagt moeder de vrouw en samen zetten ze hun ^{sooper-voort,} ^{lunch} spoedig door andere paartjes verzeld!

En nu langs den boschrand op den Plasmolen aan! Aan den voet dier donkere hoogten, ginds links in de verte, daar moeten we zijn. Daar is het echte, rijke Rijkswald!

Onwillekeurig vertraagt zich weer onze pas. Tien verschillende vogelzangen streelen hier ons gehoor. Er is heusch eene afzonderlijke studie voor noodig, om met de „zingende vedertjes“ dezer streek op de hoogte te komen. Tot voor den waterspreeuw toe is hier plaats! Wat heb ik er naar gezocht; maar, al was 't zonder goeden uitslag...., mijn voorgevoel heeft wel eens meer de waarheid gesproken!

't Aardige Rozenkransje (*Gnaphalium*), het Edel-

De Plasmolen.

weiss der Geldersche Alpen, kroont hier den top van ieder zandbeltje, waarin en waar omheen de drietanden, die heibemesters, druk met mestpillen aan 't ijveren zijn. Oogentroost, verschillende soorten *Polygala*, *Boschkartelblad* vormen van die lieflijk-eenvoudige, zachtgekleurde bouquetjes op 't tintrijke moskleed!

Aan den wortelstrook van een pas gevelden woud-reus steekt een *Dalkruidplantje* eenige blaadjes en bloemtrossen omhoog: een voorbode der boschheerlijkheid, die ons wacht! *Potentilla's*, nog bloeiende *Draba verna*, zwarte en knollige *Lathyrus* vormen hier den wegrand. Een hooge, zandige wegberm is overdekt met duizenden *Anemonen*; *nemorosa*, nog rijk bloeiend met gevulde bloemen een rijksdaalder in omtrek en in alle overgangen van wit tot donkerrose!

Prachtig steken tegen deze reine tinten de dicht zwartgekleurde bladen af der tallooze *Orchis maculata's*, waarvan vele bloemknoppen vertoonen. Een tweetal wordt uitgestoken. Ze zijn haast niet los te krijgen uit het leemrijke oranjegele zand, dat niet uiteenvalt, maar aan één klont te-zamen pakt.

Deze orchideeën hebben 't hier heel anders dan vleeschkleurige en breedbladige nichtjes in de Amsterdamsche moeraslandjes. Toch zijn ze er niet minder stevig om; wel wat kleiner van stuk!

Over dat alles heen buigen de twee soorten *Salomonszegel* sierlijk hunne bladsteelbogen en onder de teekenachtige bladeren bengelen talrijke albasten groengepunte kelkjes!

We komen aan op den Kiekberg. Een zeer, juiste naam, want je hebt er een' kiek! Kijk slechts even rond: daar voor u..... Maar wat is dat? Zie, die loodgrijze lucht in 't westen! Geen horizon te zien!

Dat hadden we niet zien aankomen; laten we ons voortspoeden, bergafwaarts. Later gaan we hier nog wel eens heen; ons logies is hier vlak bij. Gauw dan toch!!

Maar neen! De bui heeft ons al te pakken. Als wilde 't luchtruim, dat ons nogal met verschooning behandeld heeft, wraak op ons nemen, zoo slingert het ons zijne stralen op de huid! Want door parapluies en kleeren gaat 't heen. Drommels, wat een zondvloed! We zwemmen en drijven den steilen Kiekberg af. In 't voorbijgaan blikken we even in de diepe donkere dalen, nu met nevel en druppels gevuld en roepen flora's kinderen, die er knikkend en

buigend de droppen van hun kleedjes en kelkjes schudden, een spoedig weerzien toe.

Eindelijk staan we voor 't huis. In „den plas“ klettert het. Juist opent juffrouw Verkroost, onze hospita de deur en verwelkomt ons met een: „Dag, dag! Bar weertje, wat?“

Ja, dat „wat?“ is eenig in den mond der Geldersche dames. 't Wordt op zen Engelsch en altijd vragend uitgesproken. Een Amsterdammer zou 't vertalen door een veel minder aesthetisch „niewaar?“

En dan klinkt 't weer, medelijdend gul-geldersch-gichelend: „och och hé!“, met 't oog op de plassen die van mijner lieve zusters doornatte omhulselen neerdalen in de steenen gang.

Men wil ons bestormen met allerlei drogings- en verwarmingsapparaten, tot warme stooven toe; maar met optimistischen moed zetten we ons over de kleine tegenspoeden heen en geven, wat we van onze uitrusting maar even missen kunnen na eenig uitwringen aan 't drogingsvermogen des kapstoks over!

Na 't diner is 't buiten natuurlijk weer droog!

VERVOLG BLZ. 200.

CHRISTIAAN H. J. RAAD.